

Кучето бавно се приближи при него, когато изведнѣжъ едно старо черно-гърдо врабче, като камъкъ паднахъ прѣдъ самата муцува на кучето. Цѣло разрошено и настрѣхнѣло, съ отчаянъ и жаленъ писъкъ, скочи единъ два пѣти къмъ растворенитѣ уста на кучето . . . То се спусна да спасява и закри задъ себе си своето дѣте . . . Цѣлото му малко тѣло треперѣше отъ страхъ; гласа му прѣсипна; то умираше, като жертвуваше себе си!

Да, то не можа да се стѣрпи и да остане на високото, безопасно клонче . . . Силата и любовта къмъ дѣтето му, го хвърли тукъ прѣдъ кучето.

Моя *Хекторъ* (името на кучето) се позапрѣ и се одръпнахъ на задъ . . . Види се, и той призна тази сила.

Азъ побързахъ и повикахъ смутеното куче. Слѣдъ това бързо се отдалечихъ отъ това мѣсто, замисленъ отъ тази случка.

Да, азъ втрѣхъ замисленъ. Мислѣхъ, какъ това геройско птиче, прѣдъ любовта къмъ рожбата си, отива да се пожертвува . . .

ИДА РОБЕРТОВА.

да била дъщеря на единъ служителъ при маякъ.

Какво нѣщо е маякъ, може-би, вий, млади читатели, да не знаете, за туй азъ ще ви разкажа.

Маякъ е едно здание, което прилича на камбанария. Въ вжтрѣшността му, както въ камбанарията, има стѣлба, която води на самия върхъ, гдѣто се намира една стъклена стая, въ видъ на фенеръ. Тази стъклена стая ношно врѣме се освѣтлява съ голѣма лампа.